

KEZDŐ BŰNÖZŐK KÉZIKÖNYVE

© Minden jog fenntartva! A könyv, vagy annak részei a szerző engedélye nélkül semmiféle úton nem másolhatók, sokszorosíthatók, vagy reprodukálhatók! A könyvben leírtakból eredő esetleges kárért a szerző felelősséget nem vállal.

ISBN 963 440 154 6

Szerző: Dr. Magyar Elemér

Grafika: ÆNIMA Stúdió

Előkészítés, értékesítés: BBS-E Bt.

A könyv a szerző magánkiadása

Nyomdai munkák: Bíró Family Kft.

Felelős vezető: Bíró Endre

KEZDŐ BŰNÖZŐK KÉZIKÖNYVE

mottó:

*„Tökéletes büntény nincs,
csak tökéletlen rendőrség.”*

Előszó

Ne olvassák el ezt a könyvet! Felháborító, hogy ilyesmi egyáltalán megjelenhet demokratikus jogállamunkban. Én speciel teljes mértékben elhatárolom magam tőle. Minél többször olvasom, annál inkább. Dr. Magyar Elemér a bűnözést népszerűsíti, a gonosztevőknek ad tanácsokat. Pfuj! Tőlem meg azt várta volna hogy őt népszerűsítsem. Azt már nem! Nem elég nekem, hogy már mindenhol kirúgtak, lassan már a nyilvános illemhelyekről is kitiltanak, mert elvállaltam egy szervezett bűnözőnek kikiáltott vállalkozó védelmét? Igaz, hogy az illetőt az Alkotmány szerint ártatlannak kell tekinteni, a rendőrség által összegyűrt gyanúsítások pedig igencsak izzadtságsgzagot árasztanak. Ha persze a védelem alapjogának törvényes gyakorlása miatt izélgetnek.... Lehet, hogy jobb volna valóban a bűnözés oldalára állni? Miért legyek én tisztességes - felakasztanak ügyis?

Talán e könyvecske szerzőjének fejében is ilyen gondolatok jártak, amikor nem mindennapi vállalkozásába belefogott.

Dr. Magyar Elemér védelmében annyit el tudok mondani, hogy rendes emberként kezdte. Én akkor ismertem meg, amikor felvette a kérdést: *"Végül is milyen a mi rendőrségünk?"*. A válasszal sem maradt adós: *"Olyan, amelyet megérdemlünk. A diktatórikus, bürokratikus hatalom elidegenedett, öntelt erőszakszervezete"*. Ne tessék megijedni: mindez természetesen a rendszerváltás előtti intézményre vonatkozott és a Beszélő 1989. évi 2. számában jelent meg. E megállapítást akkor senki nem vitatta igazán, még a hatalom oldaláról sem. A Belügyminisztériumban már folytak a rendőrség átalakításának és alkotmányos keretek közé szorításának előkészületei. Igaz, nem túl nagy lendülettel, amit a Duna-Gate néven ismertté vált botrány is jelzett. Azóta eltelt több mint tíz év. A szerzót természetesen nem azért terheli felelősség, hogy akkor mindezt leírta. Nem. Hanem megbocsáthatatlan mulasztása miatt. Azért, amit nem írt meg. Körülbelül így: *"Milyen a mi rendszerváltás utáni rendőrségünk? A demokratikus, nyitott*

közhatalom polgárbarát és szerény szolgáltató szervezete". Ehelyett próbálkozik itten holmi bűnözőképző tankönyv kibocsátásával.

Szóval, mindenkit lebeszélek a mű elolvasásáról. Higgyék el, én sem rágtam volna végig rajta magam többször is, ha nem lenne ilyen jó és szellemes. Nekem különösen a „keresztapaságról” szóló fejtegetések tetszettek, ahol a szerző eltanácsolja a kezdőket a címre történő pályázástól. Védencem - akire már utaltam - sajnos még nem olvashatta Dr. Magyar Elemér könyvét, így azután elkövette azt a hibát, hogy a maffiózók világából merített formai elemeket üzleti imidzsének kialakítása során. „Bűnözőnek” viszont valóban igen kezdő volt, mivel az egyik - be nem bizonyított - vádpont szerint ötvenezer forint erőszakos behajtásán munkálkodott hosszú évek során. Ez az állítólagos tevékenység csak veszteséges lehetett, mert köztudomású, hogy manapság ötvenezerért még egy izomsorvadásos verőlegényt sem lehet arra a tíz másodpercre kibérelni, ami legalább egy behajtói pofon szakszerű kiosztásához szükségeltetik. Egy helyszíni szemle során megtalálták viszont azt a falra kiakasztott képet, amelynek

felirata hősünket „a legjobb Keresztapunak” nevezi. A bűncselekményből származó, keresett nyomokat ugyan nem találták meg, de a faldísz otlétét a felirattal együtt diadalmá-morban jegyzőkönyvezték. Valószínűleg döntő bizonyítéknak szánják. Hogyan is szól Dr. Magyar Elemér művének mottója? Jusst sem emlékszem.

A *Kezdő bűnözők kézikönyve* azért is veszélyes, mert nyílt terjesztésre szánják. Kimondom kerek perec: a becsületes emberek számára is élvezetes módon terjeszt ismereteket a bűnözésről, a bűnüldözésről és az igazságszolgáltatásról. Ezért a jövőben igen nehéz lesz megkülönböztetni a mű elolvasása után a jól tájékozott tisztességes embereket az ugyanilyen jól tájékozott kezdő bűnözőktől. Másképpen szólva: nincs arra garancia, hogy valóban kezdő bűnözők kezébe kerül a mű. Ha így volna, akkor a rendőrség a „Keresztapu” logikáját követve eredményeket érhetne el: akinél megtalálják a könyvet, azzal szemben fennáll az alapos gyanú, legalább a bűnözés kísérletére. E nélkül viszont nehéz lesz, már most is az. Mivel azonban - mint említettem - Dr. Magyar Elemér műve sajátos módon

mégiscsak eligazítást ad a bűn és a bűnüldözés útvesztőjében, csekély mértékben (mindössze két betű elhagyásával) módosítom a javaslatom: olvassák el ezt a könyvet! Kezdők és haladók, civilek és rendőrök, egyszóval mindenki. Csak egyre vigyázzanak: **nem kell mindent szó szerint venni!**

Szikinger István

Írásomat elsősorban azoknak ajánlom, akiknek a *pénzmosásról* a nadrágban felejtett ezres, a *kerítésről* pedig a kertjük széle, és nem egy strici jut az eszükbe.

Remélem, eme könyvecskét kellő haszonnal forgatják majd mindazok, akik még nem szánták rá magukat az első bűncselekményük elkövetésére, de azok is, akik - akár tud róla a hatóság, akár nem - már túl vannak rajta. Ahogyan filozófus hajlamú nyomozó ismerősöm szokta fennhangon emlegetni a harmadik korszó tájékán: ő kétféle egyént ismer, aki már volt, s aki ezután lesz büntetve.

Ha az emberiség fejlődéstörténetét a *kriminológia* és *kriminológia* sajátos optikáján keresztül tanulmányozzuk, azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a marxista-leninista téveszmékkel ellentétben *az embert nem a munka tette emberré, hanem a bűnözés*. Állítom, a fáról is azért merészkedtünk le annakidején, hogy gyorsabban utolérhessük és agyonverhessük a szomszédos törzs tagjait. Vagy saját testvérünket, mint az irigy Káin. Később a gyilkolás és rablás technikája egyre gyorsuló ütemben fejlődött, a tudományos haladás élvonalát mindig ez jelentette.

A földgolyóbis különféle szegleteiben azóta is folyamatosan, váltakozó intenzitással dúl a népek közötti ellenségeskedés, időnként a nyílt háborúskodás, ami a büntetőjog szak-

kifejezéseire lefordítva nem jelentett és valójában ma sem jelent mást, mint: *tiltott határátlépést, betörést, rablást és kifosztást; aztán mindenféle terrorcselekményeket, gyilkosságokat, erőszakos közöszlést, és így tovább. Csakhogy amennyiben ezeket a deliktumokat a Haza, az Isten vagy a magasztos Igazság nevében, néán az Emberi Jogok védelme érdekében a politikusok parancsára tömegesen követik el, azt *hőstettnek*, mindezeket együttesen utólag *történelemnek* hívják, viszont, ha az egyes ember a saját elhatározásából vetemedik ilyesmire - hivatkozzék bár a szerencsétlen mentségül bármire -, ugyanezeket *bűncselekménynek*, múltbeli összességüket pedig *priusznak* nevezik.*

Mégis, hogyan kezdjük hozzá?

Mindenesetre nem olyan könnyű bármilyen bűncselekményt elkövetni, mint ahogyan azt a laikus és melleleg minden biztonnal talpig Grál-lovag olvasó feltételezné. Némi-lyikünk még olyan egyszerű művelettől is, mint egy lakás ablakának pajszerrel felfeszítése, és oda bemászás, olyan *stressz* alá kerül,

hogy kénytelen a nagydolgát a helyszínen elvégezni. Egyik, egyébiránt jóra való páciensemnek – pedig már nem is volt egészen kezdő, hiszen az előző napokban szabadult börtönbüntetéséből – az idegen házban sürgős készítése támadt. Ez önmagában még nem lett volna nagy baj, de a fenekét fegyintézeti eltávozásának igazolásával törölte ki. (Név, születési év, anyja neve, lakcíme, stb.) Hiába csodálkozott aztán, hogy bár valamennyi elképzelhető óvintézkedést megtette; kesztyűben dolgozott, cipőjére zoknit húzott, sőt – a nyomozókutyák megtévesztése végett – a lakásban paprikát és borsot szórt szét, mégis rövid időn belül megtalálták a nem túl barátságos fakabátok. Akiknek ezúttal nem is a beismerő vallomás megszerzése, hanem a tárgyi bizonyíték lefoglalása okozott néminemű gondot...

Sokan a feszültség levezetésére az ilyesfajta izgalmak ellenszereként, *alkoholt* használnak. Egy-két féldeci után a gátlásaink oldódnak, s már nem is félünk annyira az idegen portán. Ez persze igaz, de ilyenkor, a veszélyérzet elmúltával, az önkontroll és a koncentráció képesség is csökken, és könnyebben követünk el

utólag már helyrehozhatatlan baklövéseket. Miként az a szerencsétlen flótás, aki nagy boldogan elvitte a pénztárcát, párezer forinttal, de nem találta meg az alvó nagymama feje alatti nylonzacskóban a másfélmilliót. Ezért *a szeszt a kérészéletű önbátorítás helyett sokkal helyesebb eszközként alkalmazni, pl. leginkább a sértettek leitatására.*

A szövetkezeti elnök a permetezésre használt helikopterről sörétes puskával beledurrantott néhányszor a napraforgó-ültetvény egyik szegletébe. A biztosító társaság kárfelmérőjét megkínálták jófajta kerítésszagató házi-pálinkával, majd kikocsikáztak a helyszínre. Ott minden kétséget kizáróan megállapították, hogy a növények levelein jól látható a jégeső jellegzetes nyoma. Aztán beleültették a terepjáróba, tettek egy kört a dűlőben, és visszavitték ugyanoda. A dudorászó szakember ezek után megállapította, hogy szerte az egész táblát rettenetes jégverés érte...

Máskor meg főzött tökmagot ültettek el, aztán, amikor nem akart kikelni, súlyos fagykárta hivatkoztak. (Tudni kell, a leforrázott és a fagyott mag alig különböztethető meg egymástól!). A döglött lóra pedig úgy kötöttek

utólag biztosítást, hogy a megboldogultat a sáros, mocsaras mezőn a karámban, karókkal kitámogatva csak jó messziről mutatták meg a pityókás ügynöknek, aki még a jószág nyerítését is hallani vélte...

A leitatás egyébként igen elterjedt és egyben jövedelmező üzleti fogás a *markecolók* körében. Ezt a büntetőjogban szárazon csak *kifosztásnak* elnevezett tevékenységet fiatal hölgyek űzik előszeretettel, akik főleg fizetési napokon, a csapszékek homályában szerelmes szavakat suttogva turkálnak a kapatos férfiúk zsebeiben. Csak arra kell mind ezenközben ügyelniük, nehogy ők rúgjanak be hamarabb a kiszemeltnél.

Aztán, ha tényleg a bűnözésre adtuk a fejünket, vigyáznunk kell arra is, hogy *az eltulajdonított dolgokat miként, kinek kívánjuk értékesíteni.* (Feltéve, hogy időközben nem fújják meg tőlünk is. Mert bizony drága barátaim, idáig züllött a világ, manapság már a tolvajt is meglopják!...)

Vagyis fontos az orgazda megválasztása

Példánk főhőse a betörést igazán nagy rafinériával és körültekintéssel hajtotta végre. Napokig figyelte a helyszínt, mígnem elérkezettnek látta az időt a behatolásra. Szorgalmának és kitartásának meglett az eredménye, egy japán videokamera. Rögtön túl is adott volna rajta a közeli talponállóban. Az első nagy pofon után tudta meg, hogy éppen a készülék tulajdonosát fogta ki - a második füles után pedig az is kiderült: egy meglehetősen goromba rendőrnyomozót.

Az orgazdákkal szemben egyébként is fokozott óvatosságot kell tanúsítani, közülük nem egy valójában *beépített ember*, különösen az *ékszerboltok*, *bizományik* és *zálogházak* személyzete, aztán az *ószerekek*, *handlék*, egyéb *használtcikk kereskedők*. Bizony sokuknál ott lapul a fiókban a *tárgykörözési értesítő* a keresett holmik részletes leírásával. Ajánlatos ezért a *józan mértéktartás*; a tett helyszínéről lehetőleg csak a *készpénzt* és az *ékszert* vigyünk magunkkal, és ez utóbbit is csak beolvastva érdemes tovább forgalmazni. A későbbiekben a sértett

által felismert aranygyűrű vagy nyakék már nem is egy - egyébiránt tehetséges, nagy reményekre jogosító - rablónak okozta a vesztét, szegte ígéretes bűnözői pályafutásának kezdetét.

Javaslom azt is, közeli ismerősöktől, rokonoktól semmiképpen ne lopjunk túl nagy gyakorisággal, mert könnyen belefuthatunk egy *tolvaj-csapdába*. Ilyen például, hogy a csalinak kint hagyott pénzt *UV-lámpa* fényében jól kimutatható vegyszerrel kenik be. Ha mégis megbuktunk, természetesen csak azt a legutolsó esetet ismerjük el, amelyen rajtakaptak. S ez garantáltan csekély vétség lesz, mert a fénlénk bűnügyi technikusok általában kis összegeket mernek csupán a kelepcebén elhelyezni.

Különféle riasztó és védőberendezések

Mint annyi világhírű találmány, úgy e tárgykörben is az egyik legötletesebb és legolcsóbb, magyar feltaláló, nevezetesen Karinthy Frigyes nevéhez fűződik. Ez nem más, mint

lavór víz, összekötve egy vekkerrel. Amint a tolvaj betörés közben lábat akar mosni, az óra csörögni kezd. (Még elméesebb az, ahol ha megnyomunk egy gombot, kijön egy másik gomb, amit szintén meg lehet nyomni...)

A különféle szerkezetek részletes ismertetésével ehelyütt nem fárasztom a kedves olvasókat, a felsorolásuk egyébként is kötetekre rúgna. Egyik-másik csupán éktelen lármázásba fog, az illetéktelen behatoló észlelésekor, de létezik olyan is, amelyik alattomos módon a központi ügyeletre van bekötve. A szerencsétlen jóhiszemű betörő pedig már csak akkor észleli a bajt, amikor a közelben megjelenik a szirénázó, villogó URH-s járőr...

(Persze könnyen megeshet, alaptalan a riadalma! A megkülönböztetett jelzéssel száguldó jármű nem az illetéktelenül behatolóért jött, hanem a főkapitány úr feleségét viszi a szoláriumba vagy a fodrászhoz, daueroltatni.)

A riasztó berendezéseknek ritkán említett előnyös tulajdonosága (legalább is bűnözői szemszögből), hogy az érzékelők indokolatlanul is működésbe léphetnek, és az általuk keltett kellemetlen éles hangjelek egész városnegyedeket képesek az éjszaka kellős kö-

zépén az őrületbe kergetni, miközben némely kötélidegzetű tolvaj rezzenéstelen arccal folytatja a szekrények kirámolását.

Ötletesnek bizonyult az az egyén, aki rájött, a riasztó sziréna biztonságos távolságból miként szólaltatható meg, s ezt követően tizenegy alkalommal indította be. Bizonyára az a népmese élt az emlékezetében, amelyikben a bárányokat őrző kisgyerek azzal ijesztgette a falujabelieket, hogy: „*jön a farkas!*” Aztán, amikor valóban megjelent, nem hittek neki. Valami hasonlóra számított az emberünk is, és jól kalkulált, mert végül a leendő sértett, a szomszédok erélyes követelésére kikapcsolta a berendezést. Ezután a tolvajnak már viszonylag könnyű dolga volt.

Megesett persze olyan malőr is, hogy a szórakozott bankfőnök, a munkahelyére betérve elfelejtette hatástalanítani a biztonsági szerkentyűt. A riasztott őrző-védők pillanatokon belül a helyszínen teremték, az igazgató urat földre teperték és megbilincsték. Mire szerencsétlenné sikerült úgy-ahogy kimagyarázkodnia, már nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett. Aztán még hálálkodhatott is, hogy nem puffantották le azonnal.

Úgyhogy bármelyik oldalról is nézzük, a tanulság mindenképpen az: vigyázni kell ezekkel a masinériákkal!

A legújabb kori technika gyümölcse a *videokamera*, amely minden mozdulatunkat rögzíti. Bizony nem kellemes érzés a televízió esti híradójában ilyesféle speciális videó-klipben a saját csetlés-botlásunkat viszontlátni, amint éppen nehézkesen szuszogva átugrunk a pulton és a gyermekünk játék-géppisztolyával halántékon ütjük a rémült boltos-kisasszonyt, hogy azután reszkető kezekkel a zsákunkba gyömöszöljük a soványka szajrét.

Sajnos ezt a videó-rendszert mind több helyen alkalmazzák, bár meglehetősen drága, s így egyelőre - takarékosági okokból - a sokmilliós értékek védelme helyett inkább a gyorsajtók és a tilosban parkolók kiszűrésére használják.

Ma már egyébként, a komputer-technika fejlődésének jóvoltából olyan, számítógép által vezérelt berendezések is léteznek, és egyre inkább elterjedőben vannak, amelyek bizonyos jelszó bepötyögtetésével, vagy meghatározott személyek tenyéryomával, tekintettel (a szemgolyó retinájának egyedi mintáza-